

Arrest

nr. 143 183 van 14 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 september 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 november 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DE MAEYER, die loco advocaat M. GADISSEUR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 28 augustus 2013, in zijn hoedanigheid van partner in een duurzame en stabiele relatie met een Belg, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 21 februari 2014 de beslissingen tot weigering van het recht op verblijf van meer dan drie maanden en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelt

tegen deze beslissingen een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest met nummer 128 280 van 27 september 2014 verwerpt de Raad het beroep in zoverre het is gericht tegen de beslissing tot weigering van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, doch vernietigt hij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 30 september 2014 een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 14 oktober 2014 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“De heer/mevrouw, die verklaart te heten

[E. H.]

[...]

Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving/uiterlijk op 13/11/2014.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid:

2° de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

REDEN VAN DE BESLISSING

Regelmatig verblijf verstreken”.

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

2.2. Verweerder werpt in de nota met opmerkingen op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van deze beslissing niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad merkt evenwel op dat verzoeker in casu geen belang kan worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de enkele reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 2° Vreemdelingenwet, dat in een gebonden bevoegdheid voorziet. Zo voorziet artikel 7 van de Vreemdelingenwet in zijn eerste lid ook dat deze bepaling enkel geldt *“[o]nverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*. Er mag zo geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), waarvan de schending in casu wordt aangevoerd. Er kan

bijgevolg niet zonder meer, zonder een onderzoek van de middelen, worden vastgesteld dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verweerder in de nota, wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker geeft in zijn eerste middel aan op heden wel in aanmerking te komen voor de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, overeenkomstig artikel 40bis, § 2, 2° en volgende van de Vreemdelingenwet.

Hij stelt als volgt:

“Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vloeit voort uit de weigering van een verblijf van meer dan 3 maanden met het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 21.02.2014.

Deze weigering vond haar grondslag in het niet voldoen aan één van de voorwaarden voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, namelijk:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Aangezien verzoeker tot op heden sedert 28.08.2013 officieel wettelijk samenwoont met zijn partner te 2800 Mechelen, [...] , zoals blijkt uit stuk 8.

Aangezien beiden sinds 12.09.2013 ook officieel zijn ingeschreven op bovenvermeld adres.

Dat verzoeker heden zo wel in aanmerking komt voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, overeenkomstig art. 40bis, §2, 2° a) Vreemdelingenwet.

Dat verzoeker, samen met zijn partner, verder aan alle andere voorwaarden voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie zoals opgesomd in art. 40bis, §2, 2° e.v. Vreemdelingenwet voldoet zijnde:

- met elkaar komen samenleven;
- beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;
- ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;
- geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;
- ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft;
- De Belgische partner van verzoeker over voldoende huisvesting beschikt om verzoeker op te vangen en over een ziekteverzekering beschikt;
- Verzoeker samen met zijn Belgische partner een gezinscel vormt;

Dat een nieuwe aanvraag tot een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie door verzoeker reeds werd ingediend.

Dat door het bevel om het grondgebied te verlaten het toekomstig recht tot verblijf in het grondgebied in het gedrang wordt gebracht. [...]”

3.1.2. De Raad merkt op dat opdat een middel als ontvankelijk kan worden beschouwd, vereist is dat hierin een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel wordt aangegeven, evenals van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). Verzoeker beperkt zich in zijn eerste middel tot het geven van een feitelijke uiteenzetting, maar blijft verder in gebreke om op duidelijke wijze aan te geven welke rechtsregel of welk rechtsbeginsel hij geschonden acht, evenals te duiden op welke wijze deze schending dan wel is geschied.

In zoverre verzoeker nog aangeeft van oordeel te zijn thans wel in aanmerking te komen voor een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als familielid van een Belg, merkt de Raad op dat de thans bestreden beslissing verzoeker niet verhindert een nieuwe aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie te richten tot het bestuur. Enig *“toekomstig recht op verblijf”* indien verzoeker voldoet aan de verblijfsvoorwaarden wordt door de bestreden beslissing dan ook nog niet in het gedrang gebracht. Het gegeven dat ten tijde van het nemen van de thans bestreden beslissing alsnog was voldaan aan één van de voorwaarden voor het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in tegenstelling tot ten tijde van de eerdere aanvraag, volstaat ook niet opdat verzoeker thans kan voorhouden dat hij ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing gerechtigd was op een verblijf van meer dan drie maanden als partner van een Belg derwijze dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgegeven. Hiertoe dient verzoeker een nieuwe aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie te richten tot het bestuur, waarbij het bestuur ook de overige voorwaarden voor een verblijf in deze hoedanigheid kan nagaan. Naast de door verzoeker vermelde overige voorwaarden geldt zo, overeenkomstig artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet, bijvoorbeeld ook de voorwaarde dat de Belg dient te beschikken over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. Het komt niet aan de Raad toe in het kader van huidig beroep in de plaats van het bestuur na te gaan of verzoeker gerechtigd is op een verblijf van meer dan drie maanden. Het Hof van Cassatie oordeelde bovendien ook reeds dat verweerder over een appreciatiebevoegdheid beschikt, met name kan hij het verblijfsrecht weigeren telkens hij van oordeel is dat de aanvrager door zijn gedrag een ernstig en actueel gevaar betekent voor de openbare orde of de veiligheid van het land (Cass. 18 december 2008, AR C050238F; Cass. 16 januari 2006, AR C050057).

In de mate dat verzoeker aangeeft thans reeds een nieuwe verblijfsaanvraag te hebben ingediend, kan de Raad enkel opmerken dat van een dergelijke nieuwe aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie geen enkel spoor is terug te vinden in het administratief dossier. Verzoeker brengt hiervan ook geen enkel bewijs aan. Er kan niet worden vastgesteld dat verzoeker ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing reeds een dergelijke aanvraag had ingediend. Ter terechtzitting wordt evenmin enig bewijs voorgelegd van een latere aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Enige onverenigbaarheid tussen de thans bestreden beslissing en een attest van immatriculatie, geldig afgeleverd naar aanleiding van een daadwerkelijk ingediende aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, blijkt – bij gebreke aan enig bewijs van een dergelijke ingediende aanvraag – aldus evenmin.

Het eerste middel kan niet worden weerhouden.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 22 van de Grondwet en van artikel 8 van het EVRM.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Dat verzoeker sedert minstens 2 jaar een duurzame levensgemeenschap vormt met zijn huidige partner en ook wettelijk samenwoont met zijn partner sedert 28.08.2013.

Dat deze duurzame levensgemeenschap verder ook blijkt uit de diverse verklaringen, dewelke getuigen hebben afgelegd, foto's die worden voorgelegd, telefoonlijsten die worden bijgebracht en BTW-tickets van restaurants waar zij samen hebben gedineerd...

Dat verzoeker door het bevel om het grondgebied te verlaten, noodgedwongen van zijn partner gescheiden moet leven wanneer hij grondgebied dient te verlaten, wat een effectieve schending inhoudt van artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het EVRM.”

3.2.2.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Daargelaten de vraag of in casu het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM voorligt en of de thans voorliggende zaak vanuit de leer van de positieve dan wel negatieve verplichtingen dient te worden onderzocht, wijst de Raad erop dat het nemen van de bestreden beslissing is voorzien in de wet en één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). Een onevenwicht tussen de belangen van verzoeker en deze van de overheid kan verder niet worden vastgesteld. Zo dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde dat er in casu ernstige hinderpalen bestaan die verhinderen dat hij en zijn partner hun gezinsleven verderzetten in zijn land van herkomst of elders. Hij brengt op dit punt geen concrete argumenten naar voor en maakt dan ook geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissing een noodgedwongen scheiding van zijn partner tot gevolg zou hebben. De Raad benadrukt dat het EVRM geen recht voor gezinsleden omvat om de plaats te kiezen waar zij hun gezinsleven wensen uit te bouwen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko / Litouwen; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Verzoeker voegt weliswaar nog een attest waaruit blijkt dat zijn partner regelmatig medicatie behoeft, doch er blijkt niet dat zij deze niet in bijvoorbeeld verzoekers land van herkomst kan verkrijgen. Verder ligt een medisch attest voor dat verzoeker mantelzorger is voor zijn partner, doch er blijkt evenmin dat dit enkel in België mogelijk is of dat gelet op dit gegeven hun beider aanwezigheid in België is vereist. Verzoeker zelf lijkt deze gegevens ook nog niet te beschouwen als hinderpalen voor het leiden van een gezinsleven elders, nu hij deze stukken op geen enkele wijze concreet betreft op de door hem ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker en zijn partner konden er, gelet op de illegale verblijfssituatie van verzoeker, ook niet van onwetend zijn dat de preciaire of onwettige verblijfssituatie van verzoeker tot gevolg had dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. De bestreden beslissing heeft ook niet tot gevolg dat verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt en belet niet dat verzoeker alsnog wordt toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk als partner in een duurzame relatie van zodra hij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet voorziene verblijfsvoorwaarden.

In deze omstandigheden blijkt niet dat er sprake is van een ongeoorloofde inmenging in het privé- en/of gezinsleven van verzoeker of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.2.2. De bescherming die wordt geboden door artikel 22 van de Grondwet is gelijkaardig aan deze die wordt geboden door artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers *“een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden”* (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Daar bij de bespreking van het vorige onderdeel van het middel reeds werd geconcludeerd dat geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt en dat uit deze verdragsbepaling geen recht op verblijf voor verzoeker kan afgeleid worden, kan ook geen schending van artikel 22 van de Grondwet worden weerhouden.

3.2.2.3. Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS